

Drodzy bracia,

witajcie! Dziękuję ks. Angelowi za jego słowa. Jemu i nowej Radzie Generalnej życzę, aby umieli służyć, przewodząc, towarzysząc i wspierając Zgromadzenie salezjańskie na jego drodze. Niech Duch Święty pomaga wam rozeznąć oczekiwania i wyzwania naszego czasu, zwłaszcza w odniesieniu do młodzieży, oraz zinterpretować je w świetle Ewangelii i waszego charyzmatu.

Myślę, że w czasie Kapituły – której temat brzmi *Świadkowie ewangelicznej radykalności* – mieliście zawsze przed sobą Księdza Bosko i młodzież oraz Ks. Bosko z jego mottem *Da mihi animas, cetera tolle*. On wzmocnił ten program dwoma innymi elementami: praca i umiarkowanie. Pamiętam, że w koledżu była zabroniona sjesta!... *Umiarkowanie!* Dla salezjanów i dla nas! «Praca i umiarkowanie – mawiał – przyczynią się do rozkwitu Zgromadzenia». Kiedy się myśli o pracy dla dobra dusz, przezwycięża się pokusę duchowej światowości, nie poszukuje się innych rzeczy, jak tylko Boga i Jego Królestwa. A poza tym, umiarkowanie jest pojęciem miary, zadowolenia się tym, co się ma, bycia prostymi. Niech ubóstwo księdza Bosko i mamy Małgorzaty pobudzi każdego salezjanina i każdą z waszych wspólnot do prostego i surowego życia, bycia blisko ubogich, przejrzystości i odpowiedzialności w zarządzaniu dobrami.

1. Ewangelizacja młodzieży jest misją, jaką Duch Święty powierzył wam w Kościele. Ta ściśle łączy się z jej *wychowaniem*: droga wiary wpisuje się w drogę rozwoju, a Ewangelia ubogaca także dojrzałość ludzką. Trzeba przygotować ludzi młodych do pracy w społeczeństwie, zgodnie z duchem Ewangelii, jako pośredników sprawiedliwości i pokoju, i do życia w roli protagonistów w Kościele. W tym celu dokonajcie niezbędnego pogłębienia oraz uaktualnienia pedagogicznego i kulturowego, aby odpowiedzieć dzisiaj na nagłą potrzebę wychowania. Doświadczenie Księdza Bosko i jego *system prewencyjny* niech stanowią dla was zawsze wsparcie w zobowiązaniu do życia wśród młodzieży. Obecność wśród nich wyróżnia się tą łagodnością, jaką Ksiądz Bosko określił jako *amorevolezza* (dobroć; miłość wychowawcza), wprowadzając także nowe terminy, dobrze jednak wiedząc, że język serca jest językiem fundamentalnym, aby się zbliżyć i stać się ich przyjaciółmi.

Podstawowy jest tutaj wymiar powołaniowy. Czasem powołanie do

życia konsekrowanego jest pomieszane z wyborem wolontariatu i ta zniekształcona wizja nie wpływa dobrze na instytuty. Najbliższy rok 2015, poświęcony życiu konsekrowanemu, będzie sprzyjającą okazją do ukazania młodzieży jego piękna. W każdym przypadku trzeba unikać wizji częściowych, aby nie pobudzać do odpowiedzi powołaniowych, które są kruche i słabo umotywowane. Zwyczajnie powołania apostołskie są owocem dobrego duszpasterstwa młodzieżowego. Troska o powołania wymaga *szczególnej uwagi*: przede wszystkim modlitwy, a następnie – odpowiednich działań, indywidualnego prowadzenia, odwagi dania odpowiedzi, towarzyszenia, włączenia rodzin. Geografia powołaniowa zmieniła się i zmienia, a to oznacza nowe wymagania w zakresie formacji, towarzyszenia i rozpoznania.

2. Pracując z młodzieżą, spotykacie świat wykluczenia młodzieżowego. I to jest przerażające! Dzisiaj, aż strach pomyśleć, jest przeszło 75 milionów ludzi młodych bez pracy, tutaj, na Zachodzie. Pomyślmy o rozległej rzeczywistości bezrobocia, z wieloma negatywnymi konsekwencjami. Pomyślmy o uzależnieniach, których, niestety, jest wiele, ale wychodzą ze wspólnego korzenia braku prawdziwej miłości. Wyjść na spotkanie młodych marginalizowanych wymaga odwagi, dojrzałości i wielkiej modlitwy. Do tej pracy trzeba wysłać najlepszych! Najlepszych! Istnieje niebezpieczeństwo ulegania emocjom i wysyłania na te obszary osoby dobrej woli, ale nieodpowiednie. Tak więc potrzebne jest uważne rozeznanie i stałe towarzyszenie. Kryterium jest następujące: najlepsi tam się udają. “Potrzebuję go, aby zrobić go tu przełożonym albo posłać na studia teologiczne...”. Ale jeśli taka jest twoja misja, wyślij go tam! Najlepszych!

3. Dzięki Bogu, wy nie żyjecie i nie pracujecie jako odosobnione jednostki, ale jako wspólnota: i dziękujecie Bogu za to! Wspólnota podtrzymuje cały apostołat. Nieraz wspólnoty zakonne doświadczają *napięć*, narażając się na ryzyko indywidualizmu i rozproszenia, podczas gdy trzeba głębokiej komunikacji i autentycznych relacji. Uczłowieczająca siła Ewangelii jest potwierdzona przez *braterstwo przeżyte* we wspólnocie, na które składa się gościnność, szacunek, wzajemna pomoc, zrozumienie, uprzejmość, przebaczenie i radość. Duch rodzinny, jaki przekazał wam Ksiądz Bosko, bardzo pomaga w tym przypadku, sprzyja wytrwałości i czyni pociągające życie konsekrowane.

Drodzy bracia, dwusetlecie urodzin Księdza Bosko jest już tuż tuż. Będzie to sprzyjająca okazja do ponownego zaproponowania charyzmatu waszego Założyciela. Nigdy nie zabrakło pomocy Maryi Wspomożycielki w życiu Zgromadzenia i z pewnością nie zabraknie jej także w przyszłości. Niech Jej matczyne wstawiennictwo wyprasza u Boga upragnione i oczekiwane owoce. Błogosławię wam i modłę się za was, i proszę, módlcie się także za mnie! Dziękuję!